

MAI ÎNTUNECAT E L JAMES

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

/EROSOP

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Sqicedragon and Megan Wilson
Imagini: Coperta 1 © Petar Djordjevic / Penguin Random House,
Coperta 4 © Shutterstock

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Florin Paraschiv

Corectură:
Mădălina Ceambașu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
James, E L

Mai întunecat / E L James; trad. din engleză
de Oana Dușmănescu. — București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0384-3

I. Dușmănescu, Oana (trad.)
821.111

Titlul original: Darker
Autor: E L James

Copyright © 2011, 2017 by Fifty Shades Ltd.
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

**Joi,
9 iunie 2011**

Stau. Aștept. Inima-mi bate cu putere. E ora 5:36 și mă holbez prin parbrizul fumuriu al Audi-ului meu, în fața ușii de la intrarea în clădirea de birouri în care lucrează ea. Știu că e devreme, dar am așteptat acest moment toată ziua.

O voi vedea.

Mă foiesc pe bancheta din spate a mașinii. Atmosfera pare sufocantă și, deși încerc să-mi păstrez calmul, așteptarea și anxietatea se întrepătrund în stomacul meu și mă apasă pe piept. Taylor stă pe locul șoferului, privind fix în față fără să spună nimic, la fel de liniștit ca întotdeauna, în vreme ce eu de-abia pot respira. E enervant.

La naiba! Unde e?

E înăuntru — la Seattle Independent Publishing. Având în față un trotuar larg, deschis, clădirea e păraginită și are nevoie de renovări serioase; numele companiei este gravat la întâmplare în sticlă, iar efectul înghețat de pe fereastră începe să pălească. În spatele ușilor închise poate fi o companie de asigurări sau o firmă de contabilitate — nu se vede niciun fel de echipament. În fine, asta voi putea schimba

când voi prelua firma. SIP îmi aparține. Aproape. Am semnat deja acordul-cadru revizuit.

Taylor își drege glasul și mă privește în oglinda retrovizoare.

— O să aștept afară, domnule, spune el, luându-mă prin surprindere, apoi se dă jos din mașină înainte să-l pot opri.

Poate că e mai afectat de încordarea mea decât credeam. Este atât de evidentă? Poate că și *el* e tensionat. Dar de ce? Poate pentru că a fost nevoit să-mi suporte toanele nesfârșite toată săptămâna trecută și știi că n-a fost ușor.

Dar azi a fost o zi diferită. Plină de speranță. E prima zi productivă de când m-a părăsit, sau cel puțin așa mi se pare mie. Optimismul m-a ajutat să particip la ședințe cu entuziasm. Zece ore până la întâlnirea cu ea. Nouă. Opt. Șapte... Timpul mi-a pus răbdarea la încercare, pe măsură ce se apropia revederea mea cu domnișoara Anastasia Steele.

Și acum, când stau aici, singur, așteptând, hotărârea și încrederea de care m-am bucurat toată ziua se evaporă.

Poate că s-a răzgândit.

Va fi o întâlnire? Sau sunt doar taxiul spre Portland?

Mă uit din nou la ceas.

5:38.

Rahat! De ce trece timpul atât de greu?

Mă gândesc să-i trimit un e-mail ca s-o anunț că sunt afară, dar cât timp bâjbâi după telefon îmi dau seama că nu vreau să-mi iau ochii de la ușa principală. Mă las pe spate și trec în revistă, în gând, cele mai recente e-mailuri ale ei. Le știu pe dinafară, toate prietenoase și concise, dar fără nicio aluzie că i-ar fi dor de mine.

Poate că sunt, *până la urmă*, taxiul acela gratis.

Alung acest gând și mă zgâiesc la intrare, dorindu-mi să apară odată.

Anastasia Steele, te aștept.

Ușa se deschide și inima mea o ia la galop, dar apoi se liniștește, dezamăgită. Nu e ea.

La naiba!

Mereu m-a făcut să aștept. Zâmbesc trist: am așteptat la Clayton's, la The Heathman după ședința foto și atunci când i-am trimis cărțile de Thomas Hardy.

Tess...

Mă întreb dacă le mai are. Voia să mi le înapoieze; voia să le dea de pomană.

Nu vreau nimic care să-mi amintească de tine.

Imaginea Anei plecând îmi plutește în minte: chipul ei trist, palid, șocat de durere și confuzie. Amintirea asta nu e bine-venită. E dure-roasă.

Am făcut-o atât de nefericită! Am dus totul prea departe, prea repede.

Și mă umplu de o disperare care mi-a devenit mult prea familiară de când a plecat ea. Închid ochii, încercând să-mi revin, dar îmi dă târcoale cea mai adâncă și întunecată temere de-a mea: a cunoscut pe altcineva. Își împarte patul mic și imaculat cu vreun străin nenorocit.

La naiba, Grey! Păstrează-ți optimismul!

Nu te gândi la asta! Nu e totul pierdut. O s-o vezi în scurt timp. Toate planurile tale sunt în picioare. O vei recâștiga. Deschid ochii și mă uit prin parbriz la ușa principală, iar dispoziția mea este la fel de întunecată ca geamurile fumurii ale Audi-ului. Mai mulți oameni ies din clădire, dar nu și Ana.

Unde e?

Taylor se plimbă în sus și-n jos pe-afară și privește către ușa de la intrare. Iisuse, pare la fel de neliniștit ca mine. *Ce mama naibii are?*

Ceasul meu arată 5:43. Va ieși în câteva clipe. Inspir adânc și trag de manșetele cămășii, apoi încerc să-mi îndrept cravata, dar descopăr că nu am așa ceva. *La naiba!* Îmi trec mâna prin păr, încerc să alung îndoielile, dar ele continuă să mă bântuie. *Pentru ea sunt doar un drum gratis cu mașina? I-a fost dor de mine? O să mă vrea înapoi? Are pe altcineva?* Habar n-am. E mai rău decât să o aștept în Barul cu Marmură și ironia situației mă lovește. Credeam că acela a fost cel mai important lucru pe care l-am negociat vreodată cu ea și nu a ieșit

deloc așa cum mă așteptam. Nimic nu iese așa cum sper cu domnișoara Anastasia Steele. Panica mă cuprinde iar. Azi am de negociat ceva mai important.

O vreau înapoi.

A spus că mă iubește...

Inima îmi bate mai repede, ca răspuns la valul de adrenalină care-mi inundă trupul.

Nu. Nu. Nu te gândi la asta! Nu poate simți așa pentru mine.

Calmează-te, Grey! Concentrează-te!

Mă mai uit o dată spre intrarea de la Seattle Independent Publishing și iat-o venind spre mine.

La naiba!

Ana.

Șocul mă lasă fără suflu, de parcă aș fi primit o lovitură în plexul solar. Pe sub jacheta neagră, poartă una dintre rochiile mele preferate, cea violet, și cizme negre cu toc înalt. Părul ei, aprins de soarele asfințitului, se leagănă în briza serii. Dar nu hainele sau părul sunt ceea ce mi-a atras atenția. Are chipul palid, aproape străveziu. Are cearcăne negre și e mult mai slabă.

Mult mai slabă.

Mă copleșește vinovăția.

Doamne!

Și ea a suferit.

Îngrijorarea mea se transformă în supărare.

Nu. În furie.

Nu a mâncat. A slăbit, cât?... trei sau patru kilograme în ultimele câteva zile? Se uită la un tip din spatele ei, iar el îi zâmbește larg. E un nemernic arătos, plin de sine. Nenorocitul! Schimbul lor relaxat de priviri îmi alimentează furia. O privește cu apreciere specific masculină în timp ce ea vine spre mașină, iar mânia mea sporește la fiecare pas de-al ei.

Taylor deschide ușa și-i întinde mâna ca să o ajute să urce în mașină. Și dintr-odată, iat-o așezându-se lângă mine.

— Când ai mâncat ultima oară? mă răstesc eu, chinuindu-mă să-mi țin firea.

Ochii ei albaștri mă străpung, îmi dau masca la o parte, mă dezgolesc și mă lasă dezarmat, la fel ca prima oară când am întâlnit-o.

— Bună, Christian. Da, și eu mă bucur că te văd, spune ea.

Ce. Mama. Naibii.

— Nu vreau să-ți aud obrăznicile acum. Răspunde-mi!

Ea își privește fix mâinile pe care și le ține în poală, așa că nu am nici cea mai vagă idee la ce se gândește. Apoi trânteste o scuză jalnică — a mâncat un iaurt și o banană.

Asta nu-i mâncare!

Încerc, chiar încerc din răputeri, să mă stăpânesc.

— Când ai mâncat ceva ca lumea? insist eu, dar ea mă ignoră, privind pe fereastră.

Taylor demarează, iar Ana îi face cu mâna idiotului care a ieșit odată cu ea din clădire.

— Cine-i ăla?

— Șeful meu.

Deci asta e Jack Hyde. Îmi amintesc detaliile de angajare pe care le-am răsfoit de dimineață: născut la Detroit, bursier la Princeton, a avansat într-o editură din New York, dar s-a mutat o dată la câțiva ani, muncind astfel prin toată țara. Nu păstrează niciodată prea mult o asistentă — nu rezistă niciuna mai mult de trei luni. Sunt cu ochii pe Hyde și-l voi pune pe detectivul Welch să afle mai multe despre el.

Concentrează-te la problema actuală, Grey!

— Deci? Când ai mâncat ultima oară?

— Christian, asta chiar nu te privește, șoptește ea.

— Tot ce faci mă privește. Spune-mi!

Nu mă trimite la naiba, Anastasia! *Tè rog.*

Sunt taxiul gratuit.

Ea oftează frustrată și-și dă ochii peste cap, ca să mă nerveze. Și văd un zâmbet mic care-i apare în colțul gurii. Se chinuie să nu râdă. Să nu râdă de mine. După toată suferința care m-a încercat,

e o ușurare atât de mare încât furia mea cedează. E atât de caracteristic Anei! Mă trezesc oglingindu-mă în ea și încerc să-mi ascund un surâs.

— Deci?

Tonul meu e mult mai blând.

— Pasta alla Vongole, vinerea trecută, răspunde ea, cu glas supus.

Doamne Dumnezeule, n-a mâncat de la ultima noastră masă împreună! Vreau să o pun pe genunchii mei, chiar acum, aici, pe bancheta din spate a SUV-ului — dar știu că n-o mai pot atinge nici-odată în felul acela.

Ce să mă fac eu cu ea?

Privește în jos, studiindu-și mâinile, cu chipul mai palid și mai trist decât înainte. Iar eu o sorb din priviri, încercând să-mi dau seama ce trebuie să fac. O emoție urâtă îmi înflorește în capul pieptului, amenințând să mă copleșească, dar eu o alung. Uitându-mă la ea, îmi e dureros de clar că teama mea cea mai mare nu e fondată. Știu că nu s-a îmbătat și n-a cunoscut pe nimeni. Uitându-mă la cum e ea acum, știu că a stat de una singură, învelită în pături, în vârful patului, plângând cu sughituri. Gândul acesta este în același timp liniștitor și supărător. Eu sunt cel responsabil de nefericirea ei.

Eu.

Eu sunt monstrul. Eu i-am făcut asta. Cum aș putea să o recâștig vreodată?

— Înțeleg.

Cuvintele par inadecvate. Misiunea mea pare dintr-odată chinuitoare. N-o să mă vrea niciodată înapoi.

Liniștește-te, Grey!

Îmi alung fricile și o implor.

— Arăți de parcă ai fi slăbit cel puțin trei kilograme, poate chiar mai mult. Te rog, mănâncă, Anastasia!

Sunt neajutorat. Ce altceva mai pot spune?

Ea stă acolo în continuare, pierdută în propriile gânduri, privind fix înainte, iar eu am timp să-i studiez profilul. Este la fel de diafană

și dulce și frumoasă precum mi-o aminteam. Vreau să întind mâna și să-i mângâi obrazul. Să-i simt pielea moale... să verific dacă e reală. Mă întorc spre ea, tânjind să o ating.

— Ce mai faci? o întreb, pentru că vreau să-i aud vocea.

— Dacă ți-aș spune că sunt bine, te-aș minți.

La naiba! Am dreptate. A suferit... și e numai vina mea. Dar vorbele ei îmi inoculează o doză de speranță. Poate că i-a fost dor de mine. Poate? Încurajat, mă agăț de acest gând.

— Și eu. Mi-e dor de tine.

Mă întind să-i iau mâna pentru că nu mai pot trăi niciun minut fără să o ating. Are mâna mică și rece ca gheața, captivă în mâna mea fierbinte.

— Christian. Eu...

Se oprește, vocea i se frânge, dar nu-și retrage mâna dintr-a mea.

— Ana, te rog. Trebuie să vorbim.

— Christian. Eu... te rog. Am plâns atât de mult, șoptește ea, iar vorbele ei și felul în care se chinuie să-și stăpânească plânsul îmi sfășie ce mi-a mai rămas din inimă.

— Ah, iubito, nu!

O trag de mână și, înainte să poată protesta, o ridic la mine în poală, înlănțuind-o cu brațele.

Ah, atingerea ei!

— Mi-a fost atât de dor de tine, Anastasia!

E atât de ușoară, atât de fragilă și mi-aș dori să urlu de furie. În schimb, îmi îngrop nasul în părul ei, copleșit de parfumul său îmbătător. E amintirea unor vremuri mai fericite: o livadă, toamna. Răsete acasă. Ochi strălucitori, plini de umor și năzdrăvăanii... și dorință. Dulcea, dulcea mea Ana.

A mea.

La început, se opune, dar după o clipă se relaxează, lipită de trupul meu, cu capul lăsat pe umărul meu. Încurajat, îmi asum riscul și, închizând ochii, o sărut pe păr. Nu se zbate să scape din strânsoarea mea și asta e o ușurare. Am tânjit după femeia asta. Dar trebuie să am

grijă. Nu vreau să fugă din nou. O țin lângă mine, bucurându-mă că e la mine în brațe, savurând acest moment de liniște.

Dar e un moment scurt — Taylor ajunge la heliportul din centrul orașului Seattle în timp record.

— Haide!

Cu reticență, o dau jos de la mine din poală.

— Am ajuns.

Ochii ei perplecși îi caută pe ai mei.

— Heliportul... pe acoperișul acestei clădiri.

Cum credea că o să ajungem la Portland? Cu mașina ar dura cel puțin trei ore. Taylor îi deschide portiera, iar eu mă dau jos din mașină.

— Ar trebui să-ți înapoiez batista, îi spune lui Taylor, cu un zâmbet timid.

— Păstrează-o, domnișoară Steele, cu complimentele mele.

Ce dracului se-ntâmplă între ei?

— La nouă? îi întrerup eu, nu numai ca să-i amintesc la ce oră trebuie să ne recupereze în Portland, dar și ca să-i întrerup discuția cu Ana.

— Da, domnule, spune el calm.

Așa, foarte bine. E iubita mea. Batistele sunt treaba mea, nu a lui.

Îmi amintesc brusc cum vomita pe jos, iar eu îi țineam părul. Atunci i-am dat batista mea. Nu mi-a mai dat-o niciodată înapoi. Și mai târziu, în acea noapte, am privit-o cum doarme lângă mine. Poate că încă o are. Poate că încă o folosește.

Oprește-te! Acum! Grey!

O prind de mână — frigul s-a dus, dar mâna ei e tot rece — și o conduc spre clădire. Când ajungem la lift, îmi aduc aminte de întărirea noastră de la The Heathman. De acel prim sărut.

Mda. De acel prim sărut.

Gândul acesta îmi trezește tot trupul la viață.

Dar ușile se deschid distrăgându-mi atenția și-i dau drumul ca să intre în lift.

Liftul e mic și nu ne mai atingem. Dar o simt.

Pe toată.

Aici. Acum.

Rahat! Înghit în sec.

Oare pentru că e așa de aproape de mine? Ochii ei misterioși se ridică spre ai mei.

Oh, Ana!

Apropierea ei mă excită. Ea inspiră profund și privește în podea.

— Simt și eu.

O prind din nou de mână și-i mângâi încheieturile cu degetul mare. Ridică privirea la mine, iar ochii ei indescifrabili se umbresc din cauza dorinței.

La naiba! O dolesc.

Își mușcă buza.

— Te rog, nu-ți mai mușca buza, Anastasia.

Vocea îmi e joasă, plină de dorință. Oare o voi dori mereu în felul acesta? Vreau să o sărut, să o lipesc de peretele liftului, așa cum am făcut la primul nostru sărut. Vreau să i-o trag aici, să fie din nou a mea. Ea clipește, cu buzele ușor întredeschise, iar eu îmi stăpânesc un geamăt. Cum face asta? Cum mă înnebunește cu o singură privire? Eu sunt obișnuit să controlez situația — și practic salivez pentru că și-a înfipt dinții în buză.

— Știi bine ce-mi faci cu asta.

Și chiar acum, iubito, vreau să ți-o trag în acest lift, dar nu cred că o să mă lași.

Ușile se deschid larg și aerul rece mă readuce la realitate. Suntem pe acoperiș și, deși ziua a fost caldă, vântul a început să se întetească. Anastasia tremură lângă mine. Îmi trec brațul în jurul ei, iar ea se cuibărește, lipită de mine. Pare prea slabă, dar silueta ei minionă se potrivește perfect sub brațul meu.

Vezi? Ne potrivim atât de bine, Ana!

Ne îndreptăm spre heliport și spre *Charlie Tango*. Elicea se învârtă lent... e gata de decolare. Stephan, pilotul meu, vine spre noi în fugă. Ne strângem mâna, și o țin pe Anastasia protejată, sub brațul meu.

— Gata de plecare, domnule. E numai al dumneavoastră! urlă el ca să acopere zgomotul motoarelor elicopterului.

— Ai făcut toate verificările?

— Da, domnule.

— Ne iei pe la opt și jumătate?

— Da, domnule.

— Taylor te așteaptă la intrare.

— Mulțumesc, domnule Grey. Zbor plăcut până la Portland.

Doamnă.

O salută pe Anastasia și se îndreaptă spre lift. Ne aplecăm pe sub elice și deschid portiera, luând-o de mână pe Ana ca să o ajut să urce la bord.

Când îi prind centurile de siguranță, respirația i se precipită. Sune-tul acesta îmi ajunge până în vintre. Leg centurile foarte strâns, încercând să ignor reacția pe care trupul meu o are în fața ei.

— Asta ar trebui să te țină locului.

Gândul îmi trece prin minte, dar îmi dau seama că l-am rostit cu voce tare.

— Nu pot să te mint, îmi place cum îți stă cu hamurile. Nu atinge nimic.

Se înroșește. În sfârșit, prinde culoare în obraji — iar eu nu mai pot rezista. Îmi trec dosul degetului arătător peste obrazul ei, peste roșeață.

Doamne, cât o doresc pe femeia asta!

Se strâmbă și știu că o face pentru că nu se poate mișca. Îi dau o pereche de căști, mă așez pe locul meu și îmi prind centurile.

Trec în revistă verificările dinainte de zbor. Toate instrumentele sunt în zona verde, fără lumini de avertizare. Pun manșele pe „zbor“, setez codul transponderului și constat că becul anticoliziune e aprins. Toate arată bine. Îmi pun căștile, deschid stația radio și verific rotațiile elicei.

Când mă întorc spre Ana, remarc că mă privește atent.

— Gata, iubito?